

NHỮNG CON CHỮ DIU DÀNG

(Tâm Bút)

VIẾT CHO NGƯỜI “ĐÃ CHẾT” (Bài 65). (Trích).

I.

***/ Tháng 6, 2015.**

Một chuyện "chạy nợ" Uyên Thao và “chạy trốn” cuộc đời nữa lại đến!

Từ khi Mẹ chết, tôi rơi hẳn vào tâm trạng hoang mang hụt hẫng. Cái chết của Mẹ chẳng những đã rút đi hết nghị lực, lại còn thêm sự quay lưng tàn nhẫn của Âu Cơ, đẩy tôi xuống hố sâu đau khổ. Lần đầu tiên từ 27 năm qua, tôi mới thấy bản chất cứng rắn của nó rõ ràng thế nào.

Sáu tháng qua, sống từng ngày từng giờ trong niềm cô đơn và sự sợ hãi. Căn nhà vắng lạnh, mùa đông và nỗi buồn rầu nặng nề phủ ngập. Mỗi ngày giam mình trong phòng với tâm trạng u uất.

Nghĩ đến một chuyến đi để tìm quên lãng... nhưng cũng sợ cả chuyến đi ấy khi hình dung sự tẻ lạnh trong tình mẹ con (vốn có) sẽ đuổi theo trong những ngày tháng tới ở quê hương.

27 năm, biết bao chuyến đi có Âu Cơ bên cạnh, kể từ ngày TNH từ bỏ... Biết bao chia xẻ vui buồn trong các kỳ nghỉ hè thú vị... Phải nói rằng, hơn cả mẹ già, hơn Vân San và tất cả những người tình người bạn từ trước, chỉ Âu Cơ là “có thời gian ở cạnh bên tôi dài nhất”. Vậy mà nay chỉ một phút tức thì, nó đành đoạn bỏ tôi. Cái bản chất tàn nhẫn của TNH vẫn tiềm tàng trong nó, bây giờ mới là lần RẤT ĐẦU TIÊN tôi nhận biết ra!

Âu cũng là số phận! Cái số phận của một con người bao giờ cũng bị quay-lung-phản-bội.

Khắc nghiệt nhất chính là sự quay lưng của đứa con tôi từng hết lòng thương yêu dạy bảo, tự hy sinh thân mình cho những nỗi niềm riêng của nó. Nhiều ngày đêm giam mình trong căn nhà vừa mất đi bóng dáng người mẹ thân yêu, ngẫm suy về điều khắc nghiệt này, mới nhận ra rằng trên đời, chỉ mỗi Mẹ mới là người thương tôi VÔ ĐIỀU KIỆN. Còn tất cả, từ người thân cho đến người sơ, từ người tình cho đến người chồng, người bạn; ngay cả hai đứa con tự mình banh da xẻ thịt ban cho sự sống, cũng đều PHẢI CÓ ĐIỀU KIỆN “nếu muốn nhận lại cho chính mình một nỗi quan tâm.”

□

NHẬT KÝ RỜI...

***/ Nha Trang, cuối June 2015, thứ Năm.**

Những ngày buồn bã ở Nha Trang.

***/ Dalat, thứ Năm, July 2/2015**

Không chịu nổi với sự trống rỗng tâm hồn (chẳng biết đang làm gì và đi tìm sự gì trong thành phố đầy kỷ niệm ấy?), tôi bỏ Nha Trang chạy lên Dalat.

Ý nghĩ thứ nhất: Bay lên khu rẫy café của gia đình Lộ, đốt lửa tìm cái ấm. Nhưng rồi ước muốn bị cắt ngang tức tưởi khi đứng trên đồi cao nhìn bao quát ra toàn cảnh Dalat, tôi biết rằng những cái gì gọi là “ngày xưa trong kỷ niệm cùng Âu Cơ tại đây” đã vĩnh viễn tan biến rồi!

+ Trở lại nhà cha mẹ Lộ ở thị trấn Lạc Dương, bắt đầu một chuỗi ngày "nghỉ hè" giấu kín tâm tư u uẩn.

+ Lại đáp xe đò về Nha Trang.

+ Lại quay lui Dalat (trong từng ngày liên tục).

Loay hoay hoài vẫn không thoát sự rối bời tâm trí, tôi gọi đến Võ Hiền, chơi piano hằng đêm tại khách sạn Palace, cất tiếng van nài:

"Cho chị đến đàn với em đi! Chị thèm đàn quá! Chị sẽ không đòi chủ trả công các bạc nào đâu. Chỉ cần được tự do đàn với em là đủ!"

Chỉ một lần tập dượt (có sự dự khán của Tuyên), tôi không ngờ những âm thanh vẫn còn tuôn chảy dễ dàng trên những ngón tay mình như vậy. Quả là một bất ngờ an ủi!

Nói với Hiền:

"Ngày nào chị còn ở Dalat, xin em cho chị đến đàn chung. Chị rất cần đàn, rất thèm đàn, bởi vì chỉ Âm Nhạc mới cứu nổi chị trong giai đoạn này mà thôi."

Hiền đưa nhận xét:

"Chị đàn còn hay lắm! Đây là lần thứ hai em nghe chị đàn, thấy đã mấy chục năm bỏ đàn mà chị vẫn không mất phong độ. Em phải thành thật nói rằng chưa gặp tay violoniste nào có phong thái gypsy và giọng đàn đặc biệt như chị. Không giống ai cả! Chị đừng bỏ đàn! Trở lại với Âm Nhạc đi! Tiếng đàn đạt đến cỡ này mà bỏ thì rất uổng!"

***/ Dalat, thứ Sáu, July 3/2015**

7 giờ tối như đã hẹn, cùng với Hiền, đến Palace.

Trong bối cảnh âm áp tĩnh lặng, suốt gần ba tiếng đồng hồ, Hiền đệm piano theo tiếng violon của tôi.

Những giòng nhạc thiết tha ngày cũ vang lên trong vũng không gian lịch sự sang cả, giọng đàn nức nở, đôi mắt hướng nhìn Bờ Hồ có những ngọn đèn chiếu lung linh ma trơi ẩn hiện; những ngón tay vẫn thoăn thoắt lướt trên cần phím, tâm trí hiện lên kỷ niệm ngày nào...

Ngày nào, thời gian đầu mới bỏ quê hương ra đi, một buổi chiều, quá nhớ thương tiếng nhạc, tôi ôm đàn lội tuyết tìm đến quán Grand Café ở Bruxelles để xin được... đàn chừa! Tiếng đàn chinh phục liền trái tim không những khách café mà còn cả những người nhạc sĩ Âu châu đang làm việc tại đó. Họ đón tiếp tôi nồng ấm, để rồi đôi tay miên man trên cung bậc cho mãi đến khuya mới lội tuyết đón xe điện trở về...

Lúc gần sáng, tỉnh giấc dậy, một nỗi sung sướng vỡ tràn khi nhớ lại những gì đã xảy ra lúc tối. Tôi cứ tự đưa tay sờ lấy mình xem có phải là sự thực?

Hạnh phúc lớn lao quá sức! Cái hạnh phúc của một lần được ôm chầm trở lại người tình thứ nhất trong tay. Hơn 30 năm làm người, lúc bấy giờ mới thấy rõ rằng Âm Nhạc đã vây chặt lấy định mệnh tôi mãnh liệt dường nào!

Ôi! Làm sao có ai hiểu được những điều như vậy trong trái tim người nghệ sĩ? Và làm sao còn tìm ra tri kỷ để nâng đỡ nỗi đam mê, như anh Ngọc đã làm năm xưa?

Thế là, mỗi buổi chiều, tôi lại ôm đàn lội tuyết lê la đến quán café để xin được... đàn chừa!

Trước những lời phàn nàn của Mẹ, tôi nói:

"Nếu không sống lại được với Âm Nhạc, con sợ rằng sẽ tự tử mất!"

Bây giờ, một đêm Dalat của mùa hè 2015 mới tìm thấy lại những gì tưởng đã hoàn toàn tan biến: “Ngón đàn thiết tha buồn rữ.” Nhưng, tại sao lần này, đêm nay ở Dalat, sau 40 năm mãi đi tìm nửa linh hồn đã mất, lại chỉ nghe trong lòng nỗi u buồn trĩu nặng? Người tình Âm Nhạc vẫn thấp thoáng đợi chờ đâu đó, nhưng trái tim ngày cũ thì rõ ràng chẳng còn đập cho đều âm điệu say sưa.

Tôi đàn và đàn, đôi mắt vọng về phía Bờ Hồ xa xa, tâm trí liên tưởng đến câu chuyện với Thierry trong chuỗi ngày đã trôi qua rất lâu ấy....

Một lần đi chơi cùng Thierry nơi một vùng quê hẻo lánh nước Pháp, gần biên giới Luxembourg, thấy gầy gầy lạnh, tôi dựa người ra ghế, lơ mơ chìm vào cơn sốt. Ngang qua một công viên, nghe văng vẳng tiếng nhạc, tôi chồm dậy, hỏi Thierry:

"Hình như đâu đây có tiếng đàn ca?"

Thierry bật cười, gơ tay chỉ vào cái hội chợ gần đó:

"Em làm tôi liên tưởng đến nàng Margueritte Gautier trong tiểu thuyết của Dumas fils. Nàng đang háp hổi, vậy mà có một gánh xiếc đi ngang, tiếng đàn ca làm nàng bình tĩnh và xin được nghe lần cuối. Bất cứ lúc nào đi xem vở opéra La Dame aux Camélias đến đoạn đó, tôi đều ứa nước mắt."

Thierry kết luận gọn ơ: "Nàng con gái trong vở ấy bây giờ chính là em!"

Một đêm Dalat mùa nghỉ hè 2015, tâm tư lo lắng trong tiếng đàn (vẫn còn) truyền cảm, tôi mới biết rằng thật sự thì TẤT CẢ đã chết hẳn rồi kể từ ngày bỏ Dalat mà đi, dạo đầu tháng 5/1975. Bốn mươi năm rông, tất cả đã trở thành kỷ niệm. Những kỷ niệm vẫn dày vò giấc ngủ từng đêm nơi đất khách. Những kỷ niệm tưởng rằng “một lúc nào bắt chộp lại được” thì cũng dễ dàng tuột trôi qua các kẽ tay trong cái nhìn luyến tiếc của “người tình đầu tiên”....

***/ Dalat, thứ Bảy, July 4/2015.**

Lúc 6 giờ chiều, đột nhiên gọi đến Võ Hiền, bảo

"Chị không đến đàn đêm nay như lời đã hẹn!

Rõ ràng đầu giây kia thấy có sự bất ngờ chung hứng. Tôi cũng không đào sâu điều ấy, chỉ nói:

"Chị thấy tâm hồn u uất quá để ngay cả Âm Nhạc cũng không nâng nỗi chị lên được."

Và bỏ đi Sài Gòn ngay trong chuyến xe khuya.

II.

Một tuần lễ ở Sài Gòn chỉ vui đầu trên laptop. Đọc và viết lại các tác phẩm đem theo trong máy. Có lúc ngẩn ngơ vì giọng văn quá buồn, như thể đang đọc chuyện lòng ai khác! Tự hỏi, sao lại có thể trải qua tròn một chuỗi sống đầy những tháng ngày đọa đầy như thế? Nhớ đến câu nói của Nguyễn Văn Hóa khi nhận xét Nước Chảy Qua Cầu:

"Không phải ai cũng có giọng văn đi vào hồn người như Thu Vân đã có."

Cũng nhớ lời Thanh Vân:

"Một lúc nào BG cứ thử đọc lại tất cả tác phẩm mình như đọc tác phẩm ai khác thì mới biết rằng chữ nghĩa BG đã quyến rũ Thanh Vân đến dường nào!"

***/ Sài Gòn, thứ Bảy, July 12/2015**

Đến dùng bữa giỗ đầu tiên của anh Đông Sơn, gặp anh Thế Phong, anh Nguyễn Cái Thế và một số văn hữu Sài Gòn. Tâm tư lãng đãng xa lạ.

Cũng nghe chị Đông Sơn nói:

"Vô cùng cảm ơn BG đã thực hiện tác phẩm Những Mẩu Rời Thương Nhớ cho anh Đông Sơn."

Rồi, cũng như anh khi còn sống, chị đã dùng chữ "ơn":

"Linh hồn anh hẳn rất mãn nguyện khi có được một người bạn như BG. Mẹ con tôi thật mang ơn BG."

[Nhớ lại lá thư vĩnh biệt viết vội khi nhận tin anh Đông Sơn chết, gửi qua Email, nhờ chị Đông Sơn bỏ vào quan tài anh trước khi đóng nắp:

Cali, ngày 12/9/2014

Anh Đông Sơn ơi,

Nửa đêm bật dậy viết ít hàng gửi đến Anh trước khi xác thân Anh vĩnh viễn bị vùi sâu xuống lòng huyết mộ. Vậy là từ nay, trong các chuyến về thăm quê hương, BG không bao giờ còn được gặp Anh, đi uống café cùng Anh, ngồi nghe Anh tán gẫu trăm ngàn mẫu thiên hạ sự bằng cái giọng khê khà ông cụ từng nhiều lúc làm đám em út bạn bè Dalat phải sốt ruột tự hỏi "Không biết bao giờ thì cái kết thúc câu chuyện Anh Đông Sơn đang kể mới xảy ra?".

Cũng từ nay, không bao giờ BG còn được dịp ngồi cạnh Anh trong các chuyến xe đò Sài Gòn khuya, để rồi khi lên đến Dalat lúc trời chưa sáng, lại tiếp tục ngồi cạnh nhau trong quán cóc ngay ngã năm Duy Tân-Hoàng Diệu (gần nhà chị thi sĩ Lê Khánh) nhìn bà chủ hàng nhanh tay bày dọn ly tách, lắng nghe từng cuộc đối thoại ồn ào của các anh xe ôm trong cái mùi café thơm lừng phủ kín không gian.

Hết rồi! Đã hết thật rồi những lần từ San Jose tự tay xếp từng món quà nhỏ bỏ vào thùng, đi gửi về Sài Gòn cho anh với lời dặn dò cẩn thận của một đứa em.

Hết những cuộc điện đàm viễn liên kéo dài hàng đôi ba tiếng.

Hết! Hết tất cả!

Hết những buổi chiều mưa Tháng Bảy ngồi uống rượu với Anh trong khoảng không gian bé nhỏ của căn chung cư ở khu Thanh Đa mà thêm muốn cho mình một thứ hạnh phúc Anh đang được thụ hưởng ngay khi ấy.

- + Hạnh phúc đến từ đĩa cà pháo mắm tôm được chị Thanh Phương dọn lên cho anh em mình nhắm rượu;*
- + hạnh phúc đến từ bàn tay và cái vẻ dịu dàng của một người vợ ân cần chăm sóc cho chồng;*
- + hạnh phúc từ thái độ thương yêu kính nể của một đứa con trai dành cho Bố Mẹ;*
- + hạnh phúc cũng được hưởng lây từ sự êm đềm lan tỏa trong bếp ra đến ngoài ngõ, từ bức tranh treo tường ra đến ngoài các chậu hoa đặt ở bờ lan can (mà một đứa giang hồ phiêu bạt như BG rất mong được có trong tay).*

+ Những hạnh phúc ấy, bây giờ BG cũng không bao giờ còn được nắm giữ.

Anh đi rồi! Anh đã đi thật rồi! Sự ra đi của một con người "không mang theo valise" như anh vẫn cợt đùa thuở trước khi nghe tin một người bạn nào "vừa bỏ cuộc chơi"...

Còn lại bây giờ giữa hai anh em mình chỉ là lời hứa của BG với Anh.

Một tối cận Tết Giáp Ngọ (tháng 2/2014) trong lần về VN vừa qua, đến thăm và nhìn cái vẻ rất tiêu tụy của Anh cùng cháu Quốc Tín, BG đã đau lòng mà bảo Anh rằng:

"Hãy gom tất cả các bản văn bài thơ của anh và Tín gửi qua, BG sẽ thực hiện cho anh một tác phẩm rất đẹp. Anh cố sống và lành bệnh, chờ BG. Lúc đó, anh em mình sẽ tổ chức buổi tiệc lớn để trình làng đứa con tinh thần thứ nhì của anh."

Giọng nói Anh ngậm ngùi, mệt mỏi:

"Cô cho tôi nhiều quá! Biết lấy gì trả cho đủ?"

BG cười phá lên:

"Chính BG mới là người nhận quá nhiều từ anh một tình bạn quý, còn những cái gì BG 'cho' anh chẳng đáng bao nhiêu. Anh biết BG quá rõ từ 14 năm qua mà!"

Anh gật đầu "ngoan ngoãn", nhưng đôi mắt thật buồn và như có vương ngân lệ.

Đó là lần cuối BG còn nhìn thấy Anh. Cái buổi tối nơi chiếc giường ngủ kê trong phòng khách, Anh ngồi nhìn Âu Cơ, nói cùng BG:

"Ít nhất Cô và tôi cũng còn may mắn hơn khối nhà văn khác."

BG ngạc nhiên, thì anh chỉ vào Âu Cơ:

"Đây chính là hậu duệ chữ nghĩa của Cô. Thằng Cún nhà tôi không được như Âu Cơ nhưng ít ra nó cũng còn biết yêu chữ nghĩa."

Lời "nói ít hiểu nhiều" của một anh Bắc Kỳ già chỉ anh em mình thắm. Những lời đơn giản đã đánh mạnh vào tâm thức BG một niềm rung cảm.

Rồi cũng trong buổi tối gần kề Tết đó, đứng từ hành lang nhìn xuống khoảng sân rộng dưới đường, đôi vai run nhẹ theo làn khí trời lành lạnh, BG đã tự nhủ:

"Phải làm một cái gì cho anh để lời anh trở về cuộc sống sinh động mà anh từ bỏ đã mấy năm qua!

Ôi! Bây giờ cách gì thì cũng không còn lời Anh trở về cuộc sống được nữa, nhưng đưa con tinh thần của Anh sẽ còn và vĩnh viễn vẫn còn.

"Người đàn bà thép" như lời gọi âu yếm của Anh và anh Thế Phong gán cho trong những mùa hè cũ vẫn là người rất xem trọng lời hứa. BG đã hứa lời với Anh thì chỉ có chết BG mới phụ lời mình đã nói.

Xin Anh hãy yên lòng ra đi sau khi đã giao xong đĩa con thứ nhì (và cuối cùng) của Anh vào tay bà-mụ-Trần-Thị-Bông-Giấy, nghe Anh.

Thương mến chào Anh lần cuối.

TTBG.]

Tôi cười, xấu hổ:

"Đó chỉ là lời em đã hứa với anh năm xưa, nhưng anh không may mắn nhìn thấy đứa con tinh thần thứ hai chào đời dưới bàn tay bà mẹ TTBG..."

Chưa dứt ý đã nghe chị tiếp:

"Anh đã chết, nhưng nhờ BG mà chữ nghĩa anh không chết theo anh."

□

(...) Tự ý xóa bỏ...

***/ Dalat, thứ Sáu, July 17/2015**

Đêm qua cùng Túy Tâm ngủ lại trong căn nhà bỏ trống của Hương (em trai Tuyên) trên đường Mai Hắc Đế.

Đứng bên cửa sổ nhìn Dalat ẩn mình dưới làn mưa nhẹ, phải nói là lần đầu tiên thấy Dalat không còn làm rung động được trái tim nữa. Lại ghét nó! Điều thật lạ với con người đa cảm luôn yêu dấu kỷ niệm như tôi.

Nhưng thật, tôi GHÉT nó. Nơi đây từng bóp chết đi của tôi những tình cảm quá đẹp thời cũ. Cũng nơi đây, bây giờ lần nữa trái tim lại bị đè nghiền trong một tan vỡ dữ dội nhất của đời mình.

Lần thứ nhất trong đời mới biết thế nào là SỰ THUA HOÀN TOÀN của trái tim.

(...) Tự ý xóa bỏ...

***/ Dalat, thứ Sáu, July 17/2015**

Buổi sáng Dalat ngồi trong quán café với Túy Tâm và ba mẹ con Hoàng Hà Giang từ Nha Trang lên dự cuộc trình tấu violon & piano (giữa Hiền với tôi) đêm nay tại khách sạn Palace.

Buổi sáng nhìn thành phố rộn ràng vui thú, tự dưng thấy lòng sao thật quạnh quẽ. Tự hỏi Âu Cơ đang ở đâu và làm gì? Sao nó lại xa lánh tôi? Sao không tìm đến ôm tôi như khi còn nhỏ mỗi khi thấy mẹ buồn phiền đau khổ?

Cứ vậy mà những tâm sự rối loạn dầy vò trái tim suốt buổi để những câu chuyện café với bốn người còn lại đâm ra chẳng hiểu gì.

.....

(Tự ý xóa bỏ)

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose, thứ Năm, Sep. 14/2017
6:37 PM)
[]